

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 czerwca 2018 roku

Pozwem z dnia 27 czerwca 2016 roku powódka M. D. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż dochodzona pozwem kwota stanowi odszkodowanie z tytułu opóźnienia o ponad 3 godziny lotu, zaplanowanego na dzień 8 czerwca 2014 roku z lotniska w C. do lotniska we W.. (pozew k. 2-3).

Dnia 26 lipca 2016 roku referendarz sądowy w tut. Sądzie wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.(nakaz zapłaty k. 15).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia faktu odbycia lotu, przedawnienia roszczenia wskazując, iż roszczenie powoda przedawniło się z upływem roku od dnia wykonania przewozu oraz zarzut nieprawidłowego oznaczenia daty rozpoczęcia naliczania odsetek. (sprzeciw od nakazu zapłaty–k. 20-24)

Do czasu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy już zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódki M. D. zawarła umowę z biurem (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. umowę podróży, której elementem był przelot na trasie W. – C., nr lotu (...) (dokument podróży k. 7).

Przedmiotowy lot został opóźniony o ponad 3 godziny (okoliczność bezsporna).

Bezpośrednia odległość pomiędzy C. a W. wynosi 1 824 km (fakt notoryjny).

Pismem z dnia 2 czerwca 2016 roku Krajowe Centrum (...) w imieniu powódki oraz T. M., który nie występuje w niniejszym postępowaniu w charakterze powoda, w związku z opóźnieniem przedmiotowego lotu złożyło reklamację, wzywając jednocześnie pozwaną do zapłaty kwoty łącznie 800 euro w terminie 30 dni od daty otrzymania wezwania (reklamacja k. 5).

Pismem z dnia 7 sierpnia 2014 roku biuro (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. stwierdziło, iż fakt uczestnictwa M. D. w locie relacji W. – C., o nr lotu (...) jest bezsporny (pismo k. 8 -9).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczność i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła wątpliwości Sądu oraz twierdzeń przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez strony, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. Zgodnie bowiem z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności ze stanem rzeczywistym, a w myśl art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Spór w niniejszej sprawie nie dotyczył stanu faktycznego, zaś kwestii prawnych. W ocenie Sądu powódka wykazała fakt odbycia przedmiotowego rejsu, dlatego też Sąd nie widział potrzeby dalszego prowadzenia postępowania dowodowego w tym zakresie. Spór dotyczący kwestii prawnych dotyczył tego, czy roszczenie powódki uległo przedawnieniu przed wniesieniem powództwa.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną dochodzonego przez powódkę roszczenia stanowiły przepisy Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku, ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U.UE L z dnia 17 lutego 2004 r.). Trybunał Sprawiedliwości UE uznał, że artykuły 5, 6 i 7 ww. rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania pasażerów opóźnionych lotów można traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 rozporządzenia, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (wyrok Trybunału w połączonych sprawach C-402/07 i C-432/07, zbiór orzeczeń 2009 I- (...)).

Zgodnie z art. 19 ust. 1 i ust. 3 lit. b Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.Urz. UE C 2010 r. Nr 83 str. 13) oraz art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.Urz. UE C 2010 r. Nr 83 str. 47), Trybunał Sprawiedliwości jest organem wyłącznie właściwym do dokonywania wykładni prawa Unii, a sąd krajowy ma obowiązek zapewnić skuteczną ochronę prawną w dziedzinach objętych tym prawem, niesłuszne są więc zarzuty podnoszone przez pozwaną, kwestionujące legalność wykładni dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości.

Z art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 wynika, że to na przewoźniku lotniczym ciąży wykazanie, że opóźnienie lotu było spowodowane nadzwyczajnymi okolicznościami, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Powództwa podlegały oddaleniu z uwagi na zasadność podniesionego przez pozwaną **zarzutu przedawnienia**; przedmiotowy lot miał miejsce w dniu 8 czerwca 2014 roku, zaś powodowie skierowali powództwa przeciw pozwanej dopiero w dniu 27 czerwca 2016 roku.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 17 marca 2017 r., III CZP 111/16, podzielanym przez Sąd Rejonowy, roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, **przedawnia się w terminie rocznym** na podstawie art. 778 k.c. (por. (...))

Tym samym roszczenia powódki ulegało przedawnieniu rok po przedmiotowym locie z dnia 8 czerwca 2014 roku. W związku z powyższym, w ocenie Sądu zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwaną w sprzeczności od nakazu zapłaty zasługiwał na uwzględnienie, a zatem pozwana może na podstawie art. 117 § 2 k.c. uchylić się od zaspokojenia roszczeń powódki. Dlatego też powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

Na marginesie wskazać należy, iż Sąd nie miał wątpliwości co do uczestnictwa powódki w przedmiotowym locie, co zostało poddane pod wątpliwość przez stronę pozwaną. O powyższym świadczy m.in. bowiem pismo organizatora wycieczki (k. 8 -9).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Wobec oddalenia powództwa w całości, uznać należało, iż to strona powodowa jest stroną przegrywającą w niniejszym postępowaniu, dlatego też to powódka powinna ponieść w całości koszty pozwanego, na które składały się: koszty zastępstwa procesowego w wysokości określonej w § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obowiązującej na dzień wniesienia powództwa, to jest 1200 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.